

C-646/21. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. október 25.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (a
's-Hertogenbosch-ban eljáró hágai bíróság, Hollandia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. október 22.

Felperesek:

K

L

Alperes:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Az alapeljárás tárgya

Az alapeljárás a K és L (a továbbiakban: felperesek), valamint a Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági államtitkár, Hollandia, a továbbiakban: alperes) közötti, azzal kapcsolatos jogvitára vonatkozik, hogy az alperes elutasította a felperesek nemzetközi védelem iránti kérelmét. A felperesek arra hivatkoznak, hogy a huzamos hollandiai tartózkodásuk miatt magukévá tették a nyugati normákat, értékeket és magatartásformákat, és ezért védelemre szorulnak.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Ez az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem elsősorban a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott

védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.; helyesbítések: HL 2017. L 167., 58. o.; HL 2019. L 19., 20. o.; a továbbiakban: elismerési irányelv) 10. cikkének értelmezésére vonatkozik. Ezzel összefüggésben különösen az a kérdés merül fel, hogy harmadik országbeli állampolgárokat mikor lehet az elismerési irányelv 10. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében vett „meghatározott társadalmi csoport tagjainak” tekinteni. Másodszer a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy hogyan és az eljárás mely szakaszában kell megállapítani és súlyozni a gyermek mindenek felett álló érdekét. Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróságnak azzal kapcsolatban is kétségei merülnek fel, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmek keretében – az első menekültügyi eljárástól eltérően – nem vizsgálják, hogy a tartózkodást az általános okok alapján kell-e engedélyezni.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni az elismerési irányelv 10. cikke (1) bekezdésének d) pontját, hogy azokat a nyugati normákat, értékeket és magatartásformákat, amelyeket a harmadik országbeli állampolgárok valamely tagállam területén való tartózkodásuk révén identitásképző életszakaszuk jelentős része alatt tettek magukévá, miközben teljes mértékben részt vesznek a társadalmi életben, meg nem változtatható közös háttérnek, illetve az identitás olyannyira alapvető jellemzőinek kell tekinteni, hogy nem követelhető meg az érintett személyektől, hogy azokat feladják?

2. Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén, azon harmadik országbeli állampolgárok, akik a szóban forgó indokoktól függetlenül valamely tagállam területén való tartózkodásuk révén identitásképző életszakaszuk jelentős része alatt összehasonlítható nyugati normákat és értékeket tettek magukévá, az elismerési irányelv 10. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében „meghatározott társadalmi csoport tagjainak” minősülnek-e? Ezzel összefüggésben azt a kérdést, hogy „az érintett országban egyértelműen elkülöníthető identitással rendelkező, meghatározott társadalmi csoport” fennáll-e, tagállami szempontból kell-e értékelni, vagy e kérdést az elismerési irányelv 10. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az a meghatározó, hogy a külföldi állampolgár bizonyítani tudja, hogy a származási országban valamely meghatározott társadalmi csoport tagjának minősül, illetve legalább annak megfelelő jellemzőkkel rendelkezik? Összeegyeztethető-e az elismerési irányelvnek a visszaküldés tilalmának elvével és a menedékjoggal összefüggésben értelmezett 10. cikkével az a követelmény, amely szerint az elnyugatiásodás csak akkor alapozhatja meg a menekült jogállást, ha az vallási vagy politikai indokokon alapul?

3. Összeegyeztethető-e az uniós joggal, különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája [(a továbbiakban: Charta)] 51. cikkének (1) bekezdésével

összefüggésben értelmezett 24. cikkének (2) bekezdésével az olyan nemzeti joggyakorlat, amely szerint a nemzetközi védelem iránti kérelem elbírálása során a határozatot hozó hatóság anélkül súlyozza a gyermek mindenek felett álló érdekét, hogy azt elsőként (valamely eljárásban) konkrétan megállapítaná, illetve megállapíttatná? Eltérő-e a fenti kérdésre adott válasz, amennyiben a tagállamnak a tartózkodás engedélyezése iránti kérelmet az általános okok alapján kell elbírálnia, és a kérelem elbírálásához figyelembe kell venni a gyermek mindenek felett álló érdekét?

4. Milyen módon és a nemzetközi védelem iránti kérelem értékelésének mely szakaszában kell figyelembe venni és súlyozni a Charta 24. cikkének (2) bekezdésére tekintettel a gyermek mindenek felett álló érdekét, különösen azt a sérelmet, amelyet a kiskorú valamely tagállamban való tényleges huzamos tartózkodás miatt szenvedett el? Van-e jelentősége e tekintetben annak, hogy a tényleges tartózkodás jogszerű volt-e? Jelentőséggel bír-e ezen értékelés keretében a gyermek mindenek felett álló érdekének súlyozásakor, hogy a tagállam az uniós jogban előírt határozathozatali határidőn belül határozott a nemzetközi védelem iránti kérelemről, hogy egy korábbi időpontban előírt visszatérési kötelezettséget nem teljesítettek, és hogy a tagállam mellőzte a kiutasítást azon kiutasítási határozat meghozatalát követően, és a kiskorú ennek következtében tartózkodhat továbbra is ténylegesen e tagállamban?

5. Összeegyeztethető-e az uniós joggal a Charta 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikke alapján az olyan nemzeti gyakorlat, amely abban az értelemben tesz különbséget a nemzetközi védelem iránti új és ismételt kérelmek között, hogy a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmek esetében nem veszik figyelembe az általános okokat?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

- Az elismerési irányelv 6., 10. cikke és 15. cikkének b) pontja
- A Charta 7. cikke, 24. cikkének (2) bekezdése és 51. cikkének (1) bekezdése

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 2015. szeptember 29-én a felperesek édesapjukkal, édesanyjukkal és nagynénjükkel együtt elhagyták Irakot, és 2015. november 7-én jelentkeztek Hollandiában a hatóságoknál. A Hollandiába való érkezéskor az elsőrendű felperes majdnem 12 éves, a másodrendű felperes 10 éves és 1 hónapos volt. A tárgyalás időpontjában a felperesek megszakítás nélküli hollandiai tartózkodásának időtartama 5 év és 7,5 hónap volt, így mindketten még kiskorúak.
- 2 2015. november 7-én a felperesek és a többi családtag menedékjog iránti kérelmet nyújtottak be. Az Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (az államtanács közigazgatási perekkel foglalkozó csoportja, Hollandia; a

továbbiakban: Afdeling) 2018. július 31-i határozata jogerősen elutasította ezeket a kérelmeket. A felperesek ezt követően 2019. április 4-én menedékjog iránti ismételt kérelmet nyújtottak be. A 2020. december 21-i külön határozatokkal az alperes ezen ismételt kérelmeket mint nyilvánvalóan megalapozatlanokat elutasította. Ezt követően a felperesek 2020. december 28-án keresetet indítottak e határozatok ellen a kérdést előterjesztő bíróság előtt.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 3 A felperesek többek között azt állítják, hogy huzamos hollandiai tartózkodásuk miatt ezen életszakaszuk alatt magukévá tették és elfogadták a holland kortársaik normáit, értékeit és magatartásformáit. A felperesek „elnyugatiasodtak”, és védelemre szorulnak, mivel az Irakba való visszatérésüket követően nem tudnának lemondani e holland normákról, értékekről és magatartásformákról. Hollandiában felismerték, hogy lányként – a vallási és társadalmi elvárásoktól függetlenül – saját maguk hozhatnának döntéseket az életvitelük és a jövőjük alakítása tekintetében. A felperesek többek között kifejtették, hogy – amint azt Hollandiában mindig is tettek – maguk kívánják eldönteni, hogy kapcsolatba lépnek-e fiúkkal, sportolnak-e, folytatnak-e tanulmányokat, kötnek-e házasságot, és ha igen, kivel, és kívánnak-e otthonukon kívül dolgozni. Azt is maguk kívánják meghatározni, hogy milyen politikai és vallási véleményeket képviselnek, valamint azt, hogy kifejezésre kívánják-e juttatni ezeket, és ha igen, hogyan. A felperesek úgy vélik, hogy az elismerési irányelv 10. cikke értelmében vett „társadalmi csoporthoz” tartoznak. Tényleges huzamos hollandiai tartózkodásuk során gyökeret eresztettek a holland társadalomban, és az a körülmény, hogy ennek ellenére el kell hagyniuk Hollandiát, káros hatást fog gyakorolni a fejlődésükre. Az, hogy e tényleges huzamos tartózkodás alatt mindig bizonytalanságban éltek a tartózkodásuk engedélyezését illetően, szintén káros hatást gyakorolt a fejlődésükre. A felperesek tartózkodási engedély iránti kérelmük alátámasztására benyújtottak egy „Best Interest of the Child (BIC)-assessmentet” (a gyermek mindenek felett álló érdekének vizsgálata), egy „A huzamos tartózkodással érintett gyermekek kiutasítása esetén bekövetkező kár kockázata – multidiszciplináris tudományos indokolás” című szakvéleményt és a Defence for Children szakvéleményét.
- 4 Az alperes úgy véli, hogy annak, hogy a Hollandiában kialakított nyugati életvitellel rendelkező nők a származási országukban nem élhetnek hasonló módon, mint Hollandiában, és a nők jogait a származási országban nem biztosítják ugyanolyan módon, mint Hollandiában, nem kell sem a védelem biztosítását, sem pedig a tartózkodás általános okok alapján történő engedélyezését eredményeznie. Az alperes szerint a felperesek nem felelnek meg az Afdeling (az államtanács közigazgatási perekkel foglalkozó csoportja) által a védelemre méltó elnyugatiasodás megállapításához előírt feltételeknek.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 5 A rechtbank (bíróság) ebben az eljárásban több olyan jogkérdéssel szembesül, amelyekhez véleménye szerint az szükséges, hogy a Bíróság pontosítsa az uniós jog értelmezését.

Elnyugatiasodás esetében a tagállamnak védelmet kell-e biztosítania és engedélyeznie kell-e a tartózkodást?

- 6 A rechtbank (bíróság) által megválaszolandó kérdések mindenekelőtt arra vonatkoznak, hogy az elnyugatiasodás megalapozhatja-e a menekült vagy az oltalmazotti jogállást. Abban az esetben, ha az elnyugatiasodás nem keletkeztet az elismerési irányelv értelmében vett nemzetközi védelemhez való jogosultságot, felmerül a kérdés, hogy az elnyugatiasodás a védelemre méltó magánélet részének tekintendő-e, vagy úgy kell tekinteni, hogy a kiutasítás akadályát képezi, illetve lehetőség szerint más általános okokból a tartózkodás engedélyezését eredményezheti. A külföldi állampolgár számára a tartózkodás engedélyezése iránti kérelem értékelése során jelentőséggel bír az, hogy az engedélyezésre milyen alapon kerül sor; a visszaküldés tilalmának elve abszolút jellegű, míg az érdekeket mérlegelni kell annak értékelése során, hogy engedélyezni kell-e a hollandiai tartózkodást azon az alapon, hogy Hollandiában saját életet alakítottak ki, vagy más általános okok állnak fenn. Az érdekek ezen mérlegelése magában foglalja azt a mozgásteret is, amellyel a tagállamok a biztonságos bevándorlási politika végrehajtása terén rendelkeznek, valamint azt a körülményt is, hogy a magánéletet a tagállam területén való jogszerű vagy jogellenes tartózkodás ideje alatt alakították-e ki. Valószínűleg annak is jelentősége van, hogy mennyiben tesz eleget valamely tagállam azon uniós jogi kötelezettségének, hogy a tagállamok területén jogellenesen tartózkodó külföldieket kiutasítsa. Még ha az elnyugatiasodás üldöztetési okot teremtene is, az érdekek ilyen mérlegelésének nincs helye. A külföldi eljárásjogi helyzete tehát attól a kérdéstől függ, hogy a határozathozatali eljárás mely szakaszában kell vizsgálni a felperesek menedékkérelmi indokait, valamint hogy felperesek ezen indokait miként kell minősíteni. E tekintetben az is fontos, hogy az első menekültügyi eljárással ellentétben a nemzeti joggyakorlat szerint a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelmek esetében nem vizsgálják, hogy a tartózkodást a védelemre méltó magánülethez hasonló általános okokból engedélyezni kell-e.

- 7 A rechtbank (bíróság) azzal a kérdéssel szembesül, hogy melyek a meghatározó tényezők a tekintetben, hogy azok a kiskorú külföldiek, akik az identitásformáló életszakaszukban jelentős időn keresztül Hollandiában tartózkodnak, és akik olyan országból származnak, amelyben a lányok és nők nem rendelkeznek ugyanolyan jogokkal, mint a fiúk és a férfiak, és az sem lehetséges számukra, hogy saját maguk hozzanak alapvető döntéseket az életvitelük alakítása tekintetében, az elismerési irányelv 10. cikke értelmében vett „társadalmi csoportnak” minősüljenek. Egy korábbi határozatában az Afdeling (az államtanács közigazgatási perekkel foglalkozó csoportja) megállapította, hogy az „elnyugatiasodott” nők nem képeznek meghatározott társadalmi csoportot, mivel

túl nagy és túlságosan heterogén csoportról van szó. A jelen eljárásban azonban nem „elnyugatiasodott” nőkről van szó, hanem olyan harmadik országbeli állampolgárokról, akik azon életszakaszban, amelynek során az adott személy kialakítja saját identitását, ténylegesen jelentős időn keresztül tartózkodnak valamely tagállam területén, és ott teljeskörűen részt vesznek a társadalom életében. A rejtbank (bíró) azt kérdezi a Bíróságtól, hogy szükséges-e, hogy a „meghatározott társadalmi csoport tagjai” kölcsönösen ismerjék egymást, és/vagy kölcsönösen ilyen csoport tagjának tartásuk egymást, és magukat is egy társadalmi csoportba tartozó személynek tekintsék, valamint azt, hogy a határozatot hozó bíróságnak e kérdéseket kell-e vizsgálnia és értékelnie, és ha igen, akkor hogyan. Ez a kérdés a közös összefüggés fennállásának értékelése szempontjából is releváns. Ha a harmadik országbeli állampolgárok az identitásformáló életszakaszban ténylegesen valamely tagállamban tartózkodnak, és e tagállam normáinak és értékeinek kinyilvánítása a származási országban üldöztetést vonhat maga után, a tartózkodást már nem lehet visszavonni. Ez már azt jelenti-e, hogy minden olyan személy, aki ezzel a háttérrel rendelkezik, egy társadalmi csoporthoz tartozik, még ha semmilyen módon nincs is annak tudatában, hogy több harmadik országbeli állampolgár is ilyen helyzetben van?

- 8 Amennyiben a Bíróság által a fent említett kérdésekre adott válaszokból kitűnik, hogy a felperesek elnyugatiasodásuk alapján főszabály szerint meghatározott társadalmi csoport tagjainak minősülhetnek, felmerül a kérdés, hogy hogyan kell értelmezni azt a mondatrészt, hogy „a csoport az érintett országban egyértelműen elkülöníthető identitással rendelkezik, mivel a csoportot az azt körülvevő társadalom másként kezeli”. A rejtbank (bíró) a Bíróság 2018. október 4-i Ahmedbekova ítéletéből (C-652/16, EU:C:2018:801, 89. pont) azt a következtetést vonja le, hogy ezen „egyértelműen elkülöníthető identitásra” vonatkozó feltétel, valamint azon feltételek esetében, hogy a csoport tagjainak „veleszületett jellemzőkkel” vagy „meg nem változtatható közös háttérrel” kell rendelkezniük, vagy olyan közös meggyőződéssel, illetve jellemzőkkel, amelyek „olyannyira alapvetők az identitás, illetve lelkiismeret szempontjából, hogy az érintett személyeket nem lehetne azok feladására kényszeríteni”, együttes feltételekről van szó, így megállapítható a „meghatározott társadalmi csoport” fennállása. E tekintetben a rejtbank (bíró) különösen arra keresi a választ, hogy azt, hogy a felperesek meghatározott társadalmi csoport tagjainak minősülnek-e, a tagállam vagy az üldöző szempontjából kell-e értékelni. Az elismerési irányelv 10. cikke először az üldöztetési ok fennállásának vizsgálatát írja elő, és csak azt követően azét, hogy fennállnak-e az üldöztetési okot megalapozó jellemzők. E rendelkezés szövege azt feltételezi, hogy a vizsgálatot először is a tagállam szempontjából kell elvégezni, melynek során a kérelmező a későbbiekben az üldöztetési ok megállapításának hiányában bizonyítani tudja, hogy esetében valamely szereplő miatt az üldöztetési okot megalapozó jellemzők fennállnak. Az üldöztetésnek kitett csoport („meghatározott társadalmi csoport”) esetében súlyosbító tényezőnek minősül az a körülmény, hogy a valamely csoporthoz tartozó egyének – éppen az üldöztetéstől való félelem miatt – a származási országban nem mindig csoportként jelennek meg. Országspecifikus információkból megállapíthatók az Irakban érvényesülő normák és értékek. A

felperesek azt állítják, hogy nem tudnak megfelelni ezeknek. E tények és körülmények alapján akkor is el kell-e ismerni a menekült jogállást, ha eldöntetlen marad, hogy mely üldöztetési ok áll fenn?

- 9 A Bíróság 2021. szeptember 5-i Y és Z ítéletéből (C-71/11 és C-99/11, EU:C:2012:518, 78–80. pont) és 2013. november 7-i X és társai ítéletéből (C-199/12 [–C-201/12], EU:C:2013:720, 74. és 75. pont) a rechtbank (bíró) azt a következtetést vonja le, hogy a nemzetközi védelmet kérelmező személynek üldöztetési ok fennállása esetén nem kell a magatartását megváltoztatnia ahhoz, hogy a tényleges üldöztetést elkerülje. A rechtbank (bíró) azonban arra keresi a választ, hogy abban az esetben, ha nem áll fenn üldöztetési ok, és következésképpen a menekült jogállás elnyugtatásának alapján nem ismerhető el, észszerűen elvárható-e az érintett személyektől, hogy visszatérésüket követően normáikat, értékeiket és magatartásukat a származási országban uralkodó normákhoz, értékekhez és magatartásformákhoz igazítsák, és hogy ilyen esetben fennállhat-e a kiegészítő védelem megadását megalapozó ok. A rechtbank (bíró) annak pontosítását kéri a Bíróságtól, hogy észszerűen elvárható-e a felperesektől, hogy megpróbálják elkerülni az üldöztetést azáltal, hogy eltitkolják normáikat és értékeiket, és ezért visszafogják magukat, és hogy e követelmények szigorúbbak-e abban az esetben, ha a fennálló jellemzők miatti üldöztetés elkerüléséről van szó. A tagállam szempontjából nem áll fenn üldöztetési ok, ha a felperesekhez hasonló elnyugtatásodott egyének nem tekinthetők társadalmi csoportnak. El kell-e ismerni tehát a felperesek menekült jogállását a nekik tulajdonított, az uralkodó normától eltérő politikai vagy vallási nézetek miatt? Vagy úgy kell-e értelmezni az elismerési irányelv 10. cikkét, hogy a menekült jogállásuk nem ismerhető el, hanem csak esetlegesen kiegészítő védelemben részesíthetők?

A gyermek mindenek felett álló érdeke

- 10 A másik, a rechtbank (bíró) által megválaszolendő fő kérdés az, hogy a jelen menekültügyi eljárásokban milyen módon kell figyelembe venni és súlyozni a gyermek mindenek felett álló érdekét. A Bíróság 2021. január 14-i TQ-ítéletének (C-441/19, EU:C:2021:9, a továbbiakban: TQ-ítélet) 4[5]. pontjában megállapította, hogy a Charta 24. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy a hatóságok és a magánintézmények gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek felett álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie. E kötelezettség azt jelenti, hogy a határozatot hozó hatóságnak a gyermek ezen mindenek felett álló érdekét is meg kell állapítania, mivel ellenkező esetben a Charta 24. cikkének (2) bekezdését megfosztanák hatékony érvényesülésétől. Ezenkívül a felperesek által felhozott tények és körülmények azon kérdés értékelését követelik meg, hogy az idő múlása által a tagállam területén okozott sérelemnek védelem biztosítását kell-e maga után vonnia. A felperesek e sérelem súlyosságát és mértékét multidiszciplináris tudományos szakértői véleménnyel támasztották alá. Ennek keretében a rechtbanknak (bíró) azt kell értékelnie, hogy figyelembe kell-e venni és súlyozni kell-e – és ha igen, hogyan – ezt a sérelmet, amely nem a menedékkérelmi indokokból ered, hanem a nemzetközi

védelem iránti kérelemmel megindított eljárásban a gyermek mindenkifelett álló érdekének megerősítésére szolgál. A jelen eljárásban a gyermek mindenkifelett álló érdeke elsősorban a Hollandiában huzamos tényleges tartózkodásból eredő sérelemre vonatkozik. Ennek során azok a kérdések merülnek fel, hogy feltételezhető-e, hogy valamely tagállam abban az esetben súlyozhatja a gyermek mindenkifelett álló érdekét, ha azt a határozatot hozó hatóság először nem állapítja meg, és a nemzetközi védelem iránti ismételt kérelem benyújtásakor a gyermek mindenkifelett álló érdekének kisebb jelentőséget kell-e tulajdonítani, illetve annak nem kell-e jelentőséget tulajdonítani, amennyiben az a tartózkodás csak általános okokból való engedélyezéséhez vezethet. Ebben az összefüggésben az a kérdés is felmerül, hogy a felperesek által átvett nyugati normák és értékek a magánélet szerves részét képezik-e, ahogyan azt a Charta 7. cikke védelemben részesíti és biztosítja. A menekült jogállás hiányában és az elismerési irányelv 15. cikkének b) pontjában leírt helyzet elkerülése érdekében elvárható-e, hogy a felperesek titkolják a Hollandiában kialakult identitásukat? Vagy tekinthető-e az elnyugatiasodás a magánélet részének, ami az érdekek mérlegelését követően a tartózkodás általános okokból történő engedélyezéséhez vezethet?

- 11 A Bíróság 2014. december 18-i M'Bodj ítéletéből (C-542/13, EU:C:2014:2452, a továbbiakban: M'Bodj ítélet) következik, hogy a kiegészítő védelmi jogállás csak akkor biztosítható, ha a külföldi személy az elismerési irányelv 15. cikke szerinti súlyos sérelem elszívédése tényleges veszélyének lenne kitéve. E sérelmet ezen irányelv 6. cikke szerint a súlyos sérelem „forrásai” egyikének kell okoznia, vagyis az államnak, az államot ellenőrzésük alatt tartó feleknek vagy szervezeteknek vagy az államtól független azon szereplőknek, akikkel szemben az állam vagy e felek nem képesek vagy hajlandók védelmet nyújtani. A felperesek által elszívédett sérelem nem függ össze a menedékkérelmi indokokkal. A jelen ügyben ezzel szemben felhozható, hogy az M'Bodj ítélet alapjául szolgáló helyzethez hasonlóan nincs olyan szereplő, aki e sérelmet okozta és továbbra is okozza, ha a tartózkodást nem engedélyezik. A TQ-ítéletre tekintettel azonban valamennyi eljárásban és az eljárás minden szakaszában a gyermek mindenkifelett álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie. Abban az esetben, ha az M'Bodj ítélet a jelen ügy tényállására és a jelen ügy körülményeire is alkalmazandó, a kiadott szakvéleményekből kitűnik, hogy jelen eljárásban a gyermek mindenkifelett álló érdeke csak csekély mértékben tölthető meg tartalommal. Mindazonáltal megállapítható, hogy az eljárások időtartama és a külföldiek első eljárást követően mellőzött kiutasítása miatt részben a tagállam okolható. E megfontolásokra tekintettel a rechtbank (bíróság) annak pontosítását kéri a Bíróságtól, hogy miként kell értelmezni az M'Bodj és TQ-ítéleteket a jelen helyzetben, valamint ezen ítéletek hogyan viszonyulnak egymáshoz.
- 12 A jelen eljárásokban menedékjog iránti kérelmekről van szó. A nemzeti joggyakorlatban a Vreemdelingenwet 2000 (a külföldiek jogállásáról szóló 2000. évi törvény) bevezetésével olyan határozatok születtek, amelyek szigorúan elkülönítik egymástól a menekültügyi eljárásokat és az általános tartózkodási eljárásokat. A szigorú elkülönítés („waterscheiding”) fogalma azt fejezi ki, hogy a menekültügyi eljárásban nem vették figyelembe az általános körülményeket, és

fordítva, a menedékkérelmi indokokat nem értékelték a rendes eljárásban. Ez többek között azt eredményezi, hogy az ismételt kérelmek esetében hivatalból általában nem értékelik azt, hogy a tartózkodást engedélyezni kell-e az általános okokból. Így, ha a jelen eljárásokban az elnyugatiasodás alapján nem biztosítható védelem, a nemzeti joggyakorlat miatt szinte semmilyen jelentőség nem tulajdonítható a szakvéleményeknek, és ennél fogva a gyermek mindenek felett álló érdekének. Mindazonáltal a Bíróság a TQ-ítéletben kifejezetten kimondta, hogy a gyermek mindenek felett álló érdekének az elsődleges szempontnak kell lennie, és hogy a Charta 24. cikke – 51. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezve – megerősíti a gyermek jogainak alapvető jellegét. A Bíróság a 2021. június 10-i LH-ítéletben (C-921/19, EU:C:2021:478, a továbbiakban: LH-ítélet) többek között megállapította, hogy a nemzetközi védelem iránti első és ismételt kérelmek közötti ilyen különbségtétel a dokumentumok vizsgálata és az együttműködési kötelezettség teljesítése tekintetében ellentétes az uniós joggal. A rechtbank (bíró) lényegében azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a TQ-ítéletre tekintettel értelemszerűen alkalmazni kell-e az LH-ítéletet annak értékelése keretében, hogy elfogadható-e az azon első és ismételt eljárások közötti különbségtétel, amelyekben a nemzetközi védelmet, és ebből következően a tartózkodás engedélyezését kérelmezik.

Acte clair/acte éclairé

- 13 Nem tűnik úgy, hogy a rechtbank (bíró) által feltett kérdéseket illetően „acte clair” áll fenn, mivel sem az elismerési irányelv 10. cikke nem ad iránymutatást a „közös háttér” és az „identitás szempontjából alapvető jellemzők” fogalmának meghatározását és terjedelmét illetően, sem pedig a Charta 24. cikkének (2) bekezdése nem írja elő kifejezetten, hogy a határozatot hozó hatóságnak minden eljárásban konkrétan meg kell-e állapítania (meg kell-e állapíttatnia) a gyermek mindenek felett álló érdekét, és ezt követően hogyan kell azt súlyoznia. Az uniós jog alapján sem állapítható meg, hogy azzal összeegyeztethető-e az a holland joggyakorlat, amely szigorúan elkülöníti egymástól a menekültügyi eljárásokat és a rendes tartózkodási eljárásokat. Ezenkívül a vonatkozó rendelkezések megfogalmazása nem kellően egyértelmű ahhoz, hogy ne maradjon semmilyen kétség a rendelkezések értelmezését és hatályát illetően. Az a kérdés merül fel ugyanis, hogy a rechtbank (bíró) által megfogalmazott jogi kérdésekre tekintettel a nemzeti joggyakorlat összhangban áll-e az elismerési irányelvvel és a Chartával. Ezenkívül a kérdéseket illetően nem áll fenn „acte éclairé”, mivel a Bíróság még nem adott egyértelmű választ ezekre a kérdésekre, és azokra a Bíróság összehasonlítható ügyekben kialakított ítélkezési gyakorlata alapján sem adható válasz.

Véggövetkeztetés

- 14 A rechtbank (bíró) az alapügyben történő határozathozatala érdekében szükségesnek tartja kérdések előzetes döntéshozatal céljából történő előterjesztését, és ezért a fent megfogalmazott kérdéseket terjeszti a Bíróság elé.